

Jak jsem slečnu S. vyvedl aprílem

Bylo mi asi dvanáct let, šli se mnou všichni čerti – a bylo prvního dubna. Když jsem přišel za tatínkem do jeho kanceláře, volala na mne z vedlejší místnosti účetní – starší slečna S., jestli bych nemohl od ní něco doručit do vesnického konzumu. Přestože její prosba nebyla úplně obvyklá, nepojal jsem žádné podezření, převzal nezalepenou obálku a mazal do konzumu.

V prodejně jsem musel chvíli stát ve frontě, až na mne pan vedoucí bude mít čas. Konečně obálku převzal, vzkaz přečetl a zeptal se, od koho vlastně je. „Od slečny S. přece!“ – A ty víš, co je v něm? – Jak bych mohl, nebyl pro mne! – Tak čti! Nevěřil jsem vlastními očím: přes celou stránku bylo rukou napsáno velkými písmeny „A P R Í L“!

Za hlasitého chechtotu přítomných (kteří mne všichni znali!) jsem rudý jak rak opustil prodejnu a hned začal kout odplatu. V mém věku jsem si ani neuvědomil, jak bude má pomsta účinná!

Když jsem doběhl zpátky do kanceláře, celý udýchaný jsem slečně S. vyřídil: „U brány na vás čeká nějaký pán!“ Hned vyskočila, mrkla do zrcátka, přičísala si vlasy a pelášila k bráně. Za ní se neslo hromové „apríl!“ – Teď se vrátila snad ještě víc rudá než před chvílí já – a celé osazenstvo kanceláře nebylo k utišení!

Z někdejší slečny S. je dávno paní N., ještě prý žije, ale určitě na mne nevzpomíná tak humorně jako já na ni!